

ŞEBNEM İŞİGÜZEL • Kirpiklerimin Gölgesi

ŞEBNEM İŞİGÜZEL 1973 yılında doğdu. İstanbul Üniversitesi'nde antropoloji okudu. İlk kitabı *Hanene Ay Doğacak* 1993 yılında yayımlandı. Aynı yıl Yunus Nadi Öykü Ödülü'ne değer bulundu. Sonra sırasıyla *Öykümü Kim Anlatacak* (öykü, 1994), *Eski Dostum Kertenkele* (roman, 1996), ağırlıklı olarak *Radikal İki*'de yayımlanan yazılarını topladığı *Neşeli Kadınlar Arasında* (deneme, 2000), *Kaderimin Efendisi* (öykü, 2001), *Sarmaşık* (roman, 2002), *Çöplük* (roman, 2004) ve *Resmi Geçit* (roman, 2008) adlı kitapları yayımlandı. Hayatını yazarak sürdüren Şebnem İşigüzel bir kız çocuğu anesidir.

İletişim Yayınları 1504 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 208

ISBN-13: 978-975-05-0795-3

© 2010 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2010, İstanbul

EDITÖR Belce Öztuna

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Oktay Orhun - Sercan Taş

BASKI ve CILT Sena Ofset

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloglu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ŞEBNEM İŞİGÜZEL

Kirpiklerimin Gölgesi



i l e t i ŝ i m

R.A. ve bütün küçük kızlar için

“Ailesi olmayana ne mutlu.”

KARL MARX

“Sen ey ölümlü yanımın annesi,
Zulümle biçimlendirdin kalbimi,
Hissiz bir çamurla tıkadın ağzımı,
İhanet ettin, ölümlü hayata sattın beni:
O halde benden sana ne?”

WILLIAM BLAKE

Annemi öldürdüm. Daha biraz önce. Bu fena şeyi yaptıktan sonra silahı annemin başucuna bıraktım. Başından vurmuştum annemi. Kundura boyası kadar siyah saçlarının dağıldığı yastığında bir gül açar gibi olmuştu. Gözleri oyuncak bebek gibi açılmış, ağzı acıyla aralanmıştı. Bağırمامış, inlememiş, sessizce ölmüştü. Onu öyle bırakıp odasından çıktım.

Silah sesine uyanan ağabeyim yanımda bitti.

“Ne oldu?” diye sordu bana. Uykuluydu. Gözleri kan çanağı, aleti fena halde kabarmış. Yine bacaklarıma sürtünecek diye korktum. İçeri, annemin odasına girmek istedi. İçeri girmesin diye “Pencere camı kırıldı,” dedim. İnanmamış gibi baktı bana. Alnı, burun kenarları isten hafifçe kararmıştı. Odanın kapısını açmak için lanetli elini uzattı. Ellerine daha fazla is bulaşmıştı. Acaba dün gece arkadaşlarının çıkardığı eğlencelik yangını söndürmek mi istemişti?

“İçeri girme,” dedim. “Çok fena bir şey yaptım.”

Ninem, oturma odasındaki yatağının üzerinde ayağa kalkmıştı. Bembeyaz saçları başının üzerinde tüy topağı gibi top-

lanmıştı. Ağzında kalan biricik dişini paslı bir çivi gibi dudagina saplamıştı. Bir şey söylemedi.

Orman korucusu babamdan kalan kulübe evimizden çıktım. Ormanın tam ortasındaydı bizim ev sandığımız kulübe. Tek geçim kaynağı çevresindeki şifalı sular olan kasaba birazcık ilerideydi. Annemin ve okul çıkışı benim de çalıştığım Kaplıca Oteli ise evimizin, kulübemizin çok yakınında...

Dünyanın kocaman bir yer olduğunu biliyorum. Okulda öğrendim. O dünyanın üzerinde olduğumu biliyorum. İstanbul'un yakınlarında, İstanbul ile aramızdaki iç denizin diğer yakasında olduğumu biliyorum. Denizi, ormanın bittiği yamaçların diğer tarafından görebiliyorduk. Orman, yaşlı ağaçlar, şifalı sularla doluydu. Kocaman, kuytu bir bataklık bile vardı. Bir ucunda mezarlıktan farksız, sessiz bir elma bahçesi. Sizin anlayacağınız, dünyada böyle bir yerdedim. Ama bir de içimizde taşıdığımız dünya var öyle değil mi? Dünyanın işte böyle bir köşesinde benim gibi bir kız çocuğunun ne halde olduğunu, neler yaşadığını nasıl bileceksiniz? Hepimiz birbirimizden habersiz yaşarız. İçimizdeki dünya, üzerinde yaşadığımız dünyadan çok daha büyük ve karanlıktır.

İşte dünyanın bu köşesinde ben annemi öldürdüm. Kulübeden çıkınca kendimi dünyanın ortasına savrulmuş gibi hissettim. Bazen tilki yavruları ormanda yollarını kaybederler. Tıpkı onlar gibi. Kuşlar yuvalarından düşerler ve nereye düştüklerini bilmezler. Sadece dünyanın büyük bir yer olduğunu hisseder ve korkarlar. Daha büyük hayvanlar gelip o uçamayan kuşları yerler. Kaç kuş kurtardım böyle. Bir tanesini ormanın en yaşlı çakalından kaçırırken, farkında olmadan öyle çok sıkıştım ki kurtardığımı sandığım yavru kuş avcumda ölüvermişti. Nerelere nerelere gidiyor zavallı aklım.

Ağabeyimin bağrışımı duyunca korktum. Belki o da şim-

